

Olen reisinud aastasse 2030. Möödab on 10 aastat koroonaviiruse pandeemiast. Istun praegu maal oma koduaias laua taga ja joon Earl Grey teed (see on üks asi, mis pole küll nende aastate jooksul muutunud). On kevad. Täpselt samamoodi nagu 10 aastat tagasi kui pandeemia aset leidis. Aga praegu on kõik teisiti. Pärts paljude inimeste jaoks. Kuna 10 aastat tagasi langes majandus kokku, siis pidid paljud inimesed mõtlema uusi võimalusi, kuidas oma elu edasi elada. Nii tegime ka meie oma elukaaslasega. Mina olin aktiivselt tegutsev muusik ja õpetaja. Ilmselgelt kaotas suure osa oma sissetulekust kohe kui kriisilukord hakkas. Ühtegi kontserti ju enam ei toimunud. Palju tunde jäi ka ära ja videotunnid mulle üldse ei istunud. Instrumendiõpet teha selle kaudu oli ikka väga vaevaline ja demotiveeriv. Mu elukaaslane oli restoranis sommeljee. Temal läks natukene paremini kui minul, sest mingi aeg maksti töötukassa abil palka ikkagi edasi, aga see lõpuks lõppes suhteliselt varsti, kuna isegi kui kriis sai läbi, siis inimesed ei käinud enam nii palju restoranides. Välismaalaseid ja turiste ei tulnud peale. Restoranid lakkasid üks-ühe haaval eksisteerimast. Jah - muidugi jäid alles kokad, kes tegid toitu take-away'ks ja piknikukorvideks jne, aga sommeljeesid ja teenindajaid enam otseselt vaja ei läinud. Ühesõnaga - olime kehvast olukorras ja pidime välja mõtlema midagi muud. Midagi, mis oleks meie jaoks majanduslikult jätkusuutlik ja samas ka tooks hingele rõõmu. Brainstormisime läbi kõik erinevad võimalused ja lõpuks saime aru, et tegelikult on nii palju asju, millest oleme mõtisklenud ja mida oleme soovinud teha, aga alati olime neid asju edasi lükanud, kuna pole aega olnud. Elutempo oli ju nii kiire. Miks mitte teha need asjad nüüd teoks? Mina olen olnud jätkusuutliku tootmise ja ökoelustiili pooldaja juba aastaid kümme. Lisaks oleme mõlemad ka hea toidu ja joogi armastajad ning armastame loodust ja vabadust. Just tol hetkel olime raha kõrvale pannud, et osta linna korter. Aga olukorrast tulenevalt investeerisime selle raha hoopis ühte maakohta, mis meile meeldis. Maja oli küll natukene vana ja korrast ära, aga krundi pindala oli väga suur ja maja kõrval olid lisahooned (saun, ait, laut, kuur). Nägime selles kohas oma uut kodu ja võimalust täide viia oma unistus - hakata ise tootma eestimaiseid ja jätkusuutlikke tooteid. Hakkasime valmistama napse, siidreid, jääveini, veini, moose, kastmeid.. hakkasime müüma oma vabalt kasvatatud kanade mune ja erinevaid hooajalisi aiasaadusi. Naabritega, kes peavad lehmasid, hakkasime tegema koostööd. Saime nendelt piima, et hakata valmistama oma gurmee juustu, kohukesi ja kohupiimasid. Ja tänu sellele, et inimesed on iga aastaga aina rohkem hakanud hindama kohalikku toorainet ja tooteid, on meie äri päris hästi ka käima läinud. Lisaks sain mina kõrvalt tegeleda muusikaga edasi. Lõpuks ometi oli mul aega, tahtmist ja energiat muusikat kirjutada ja arranžeerida. Samuti mängida paari vahva koosseisuga, mis mulle väga meeldisid. Mul oli ruumi ja aega välja mõelda, mis mulle meeldib ja mida ma tahan muusikas saavutada. Enne ma üritasin teha kõike - jõuda igale poole, koguaeg ennast tõestada inimestele, keda ma isegi ei tundnud.. Nüüd olen lõpuks jõudnud rahusse oma muusikaga. Kõlab nagu idüll, eks? Aga ütleme ausalt - esimesed aastad olid väga rasked. Meil oli raha osta see maalapp ja maja ja enam-vähem kõik ära renoveerida, aga sissetulekuid meil sel ajal nappis. Pidime isegi laenu võtma minu majanduslikult paremal järjel olevatelt

vanematelt, kes elavad välismaal. Õnneks nad olid hea meelega nõus aitama ja tänu nendele saime oma elu käima ja tänaseks on neile kõik võlad ka tagasi makstud. Mingis mõttes ma pean olema koroonakriisi üle tänulik. See pani meid küll alguses väga halba situatsiooni, aga samas pani meid mõistma, et meil ei ole enam mitte midagi kaotada ja võime sama hästi ka juba riskida kõigega. Hullemaks nii ehk naa minna enam ei saa. Ja ma olen väga tänulik, et võtsime selle riski. Ja ma ei pea olema tänulik ainult meie situatsiooni eest. Kui ma vaatan ümberingi ja suhtlen inimestega ja loen uudiseid.. Inimesed on muutunud rahulikumaks. Elutempo on muutunud rahulikumaks. Minusugustele introvertidele on see uus maailm palju sõbralikum. Ei ole enam ülerahvastatud klasse ja kontoreid, kus on paljudel väga raske keskenduda ja tööd teha. On aru saadud, et ka kodus ja üksinda saab palju asju ära teha ja ei pea inimesi väikestesse ruumidesse ja ülerahvastatud linnadesse kokku toppima. Saadi aru, et see hoopis pärsib kreatiivsust ja loomingulisust. Ma usun, et koroonakriis päästis ka Eesti maaelu. Enne kriisi olid maakohad sisuliselt välja surnud. Suleti kohalikud haiglad, koolid, lasteaiad, poed.. Nüüdseks on paljud leidnud tee maale tagasi ja see on maaelu jälle korralikult käima tõmmanud, mis on Eestile väga palju kasuks tulnud. Selliseid käitumismustreid näeme me kogu maailmas. Inimesed on loodusele tulnud jälle palju lähedamale ja teavad kui olulist rolli loodus meie elus mängib ja et me peame seda hoidma. Planeet on saanud palju puhtamaks. Tagantjärele vaadates tundub, et see pandeemia pidi tulema. Olime ühiskonnana jõudnud kuristiku põhja. Me tapsime oma planeeti ja me saime selle eest karistatud. Me ei pidanudki pärast seda pöörduma oma tavalise elu juurde tagasi. Me pidime leiutama uue ja parema koha, kus elada ja oma lapsi kasvatada. Ja ma arvan, et oleme sellega väga hästi hakkama saanud. Praegu siin kevadises hoovis istudes - rüübates head teed, olles ümbritsetuna oma perest ja loomadest, vaikuses ja rahus.. ma pole kunagi nii õnnelik olnud. Niiet oleviku mina - ära karda. See segadus ja ebakindlus on olulised. Ära põgene nende eest vaid sukeldu sinna sisse ja siis uju aina ülespoole. Siit saab kõik ainult paremaks minna!